

Hồi Thứ Mười Một

Nhật mộ sát Ma quân
Triệu Minh trừ tà giáo

Tuy mục đích khác nhau nhưng họ và các Chương môn lại chung đường cho đến tận Lạc Dương mới chia tay.

Hôm ấy là ngày rằm tháng bảy, Ngọc Thiên không tin Dao Quang đã chết nhưng vẫn mua lễ vật, nhang đèn cùng thật nhiều giấy tiền vàng bạc, bày bàn giữa vườn hoa khách điểm và cúng tế cha mẹ và Dao Quang.

Thần Bút Lực Sĩ đứng ra khẩn vái, còn Ngọc Thiên và hai gã cận vệ trung thành quỳ phía sau, nước mắt rưng rưng. Khi Hạ lão khẩn đến tên Dao Quang, Ngọc Thiên phục xuống khóc vùi, khiến hai gã hung thần cũng không ngăn nổi mối thương tâm.

Là những kẻ chọc trời khuấy nước nên Quỷ Dao và Tà Kiếm không khóc thành tiếng, chỉ để mặc cho giòng lệ anh hùng tuôn dài trên má.

Bốn người này không biết rằng Dao Quang đang ngậm ngùi đứng cạnh mình, chưa chát thọ hưởng chút hương thơm của lễ cúng vong.

Đêm nay là đêm của các oan hồn lang thang và cả vong u linh chịu tội dưới a tỳ. Họ có thể ung dung đi khắp nơi, thụ hưởng sự bố thí của người sống, mà không sợ gặp các Diêm Quỷ. Rằm tháng bảy và những ngày trong tháng bảy chính là dịp nghỉ ngơi hiếm hoi của cõi âm. Giá như có ai chết trong tháng này thì hồn phách cũng phải chờ cho đến đầu tháng tám mới được Quỷ vô Thường dẫn đi.

Đêm nay, trong vườn hoa này cũng có mười mấy vong linh phát phưởng nhìn bàn tế với vẻ thèm khát. Nhưng vì thấy U Linh Tuần Sát đứng đấy nên họ chẳng dám đến.

Dao Quang hiểu điều ấy, vậy gọi họ lại :

– Chư vị cứ tùy tiện!

Đám oan hồn mừng rỡ lướt đến, cúi đầu cảm tạ rồi nhập tiệc. Tất nhiên là chẳng miếng thịt, miếng cháo nào bị mất đi cả, vì hồn ma chỉ ngắm chứ không chạm được vào thức ăn.

Dao Quang lặng lẽ quan sát những kẻ cùng chung số phận. Họ mang dung mạo, dáng dấp lúc lìa trần, số thì lành lặn, sạch sẽ, số thì

thân thể bị cắt lìa, lỗ lói trông rất ghê rợn.

Trong lúc ấy, bọn Ngọc Thiên ngồi đốt giấy tiền và y phục vàng mã. Một hồn ma cười ngất ngưỡng :

– Người đời ngu xuẩn, cứ tưởng cỏi âm cũng cần đến tiền tài, y phục nên mới tốn kém vô bổ như thế. Muốn người chết sớm siêu độ thì con cháu cứ tu nhân tích đức, chăm làm việc thiện.

Dao Quang gật gù tán thành, định bụng lúc hồi sinh sẽ viết sách tuyên cáo việc này cho bách tính biết.

Chàng chợt nảy ra ý định dạo quanh thành Lạc Dương để xem cảnh bách tính cúng vong. Trong tháng bảy, đêm rằm là đêm có nhiều nhà cúng nhất.

Dao Quang đi khắp nơi, vô tình đến tòa trang viện gần cửa Bắc thành, nơi chàng đã cứu được Ngọc Thiên ra khỏi tay Tuấn Dương và Giang Thượng Thần Y. Chàng chợt tò mò thử xem có bào đệ hay Vệ lão quỷ ở đây không?

Giờ đã cuối canh hai, ánh trăng vàng vạc giữa trời, soi sáng cảnh vật. Trên lan can lầu có hai người đang đối ẩm, thưởng trăng.

Dao Quang phiêu phưởng bay lên, nhận ra Bách Biến Ma Quân và Tuấn Dương. Chàng mừng rỡ nhưng lại thắc mắc vì sao họ có mặt nơi này chứ không ở Trường An? Chàng thản nhiên ngồi trên thành lan can mà nghe cuộc đàm đạo, và ngắm nhìn gương mặt bào đệ. Đối với chàng, Tuấn Dương luôn là đứa em ruột thịt, mang dòng máu Hiên Viên.

Bách Biến Ma Quân, trong lốt Giang Thượng Thần Y, thở dài nói :

– Không ngờ Sầm lão quỷ lại đủ tài thoát khỏi sự khống chế của Thiên Vồng thư sinh, chỉ còn lão phu phải ngậm đắng nuốt cay, suốt đời làm nô lệ.

Tuấn Dương an ủi :

– Sư phụ tài ba xuất chúng, võ thuật thông thần, trước sau gì cũng tìm ra cách mà.

– Dương nhi nói đúng. Lão phu đã hóa giải được Nhiếp Hồn công, nhưng vẫn chưa trục được chất độc ra ngoài. Muốn làm được thế thì ta phải có thêm vài chục năm chân khí nữa. Năm xưa ta bị Lư Sơn lão quỷ đâm một nhát gần tim, tâm mạch tổn thương rất nặng nên rèn luyện mãi mà công lực chưa tròn hoa giáp.

Tuấn Dương cau mày :

– Sao sư phụ không dùng Hấp Nguyên đại pháp và dược vật?

Vệ Chuyển Luân mỉm cười :

– Thuật ấy rất có hại về sau, lão phu không thể áp dụng được.

Tuấn Dương kinh hãi ấp úng :

– Vậy sao ân sư lại dạy đồ nhi làm chuyện ấy?

Ma quân cười hiểm độc :

– Lão phu muốn mượn cơ thể người gánh chịu hậu quả rồi mới an toàn hút lấy chân nguyên. Đêm nay chính là thời điểm thích hợp nhất để người trả nợ lão phu. Chung rượu lúc này mùi vị thế nào?

Tuấn Dương giận dữ định phát tức thì nghe chân tay mềm nhũn, bải hoải, chân khí không luân chuyển được nữa.

Dao Quang chết điếng người nhưng không thể làm gì để cứu em trai. Chàng còn nhận ra hắc khí đã phủ kín gương mặt Tuấn Dương, nghĩa là gã sắp tận số.

Ma quân đắc ý ôm thân hình bất động của Tuấn Dương vào phòng. Dao Quang luống cuống lao xuống dưới tìm kế hóa thân. Nhận ra trong toán kiếm thủ phòng vệ có một gã yếu tướng, chàng liền trực hồn đoạt xác.

Dao Quang lập tức nhảy lên lan can, đập bay cửa gỗ, nhảy vào phòng, tấn công Vệ Chuyển Luân.

Họ Vệ nhận ra tên thủ hạ thân tín, lòng khinh thường nên không né tránh. Xạ một đạo Vô Tướng thần chỉ.

Nào ngờ gã kiếm thủ tuổi ba mươi này lại có một thân pháp cực kỳ ảo diệu, tránh được đạo chỉ phong và ập đến như ánh chớp. Vệ Chuyển Luân đã từng bị Thiên Vồng thư sinh khuất phục bằng thân pháp kỳ dị này, lão kinh hoàng múa tít song thủ, thi triển Hấp Nguyên quỷ chưởng mà chống đỡ.

Như đã nói ở đoạn trước, Thiên Vồng kiếm pháp khi phối hợp với bộ pháp “Xúc Địa Thành Thốn” thì vô cùng lợi hại. Vì công lực của gã hắc y quá kém nên không giết được Ma quân chỉ đâm thủng bắp tay trái họ Vệ. Ngược lại, gã hắc y còn bị Ma quân đánh trúng một chưởng, xương ngực gãy nát, thân thể văng vào vách.

Lúc này, bọn tuần tra đã lên đến nơi, đi đầu là một đại hán râu rồng vạm vỡ. Gã chính là Đội trưởng đội cận vệ của Ma quân.

Vệ Chuyển Luân giận dữ quát :

– Trình Thắng! Vì sao Đồ Bát lại bất ngờ tấn công lão phu? Phải chăng gã đã âm thầm quy phục Thiên Vồng thư sinh? Người quản lý

thủ hạ như vậy sao?

Đại hán râu rồng họ Trình sợ hãi khom lưng :

– Bẩm lão gia! Mười tám bọn thủ hạ không hề rời nhau và luôn kề cận lão gia, thì làm gì có việc bị móc nối? Có lẽ Đỗ Bát phát cuồng nên mới hành động như thế!

Nhưng Trình Thắng vừa nói xong lại xảy ra quái sự. Một gã đứng ở mé tả họ Trình bỗng rùng mình rồi rút kiếm nhảy xổ vào Bách Biến Ma Quân.

Họ Vệ đã sinh lòng cảnh giác nên phản ứng rất thần tốc. Song chiêu kiếm này còn mãnh liệt và quỷ dị hơn chiêu mà Đỗ Bát đã thi triển. Có lẽ do công lực của gã thứ hai này khá hơn họ Đỗ.

Kết quả là hai cánh tay Ma quân bị kiếm rạch nát, còn gã Trương Cửu chết thảm vì Quỷ chưởng. Vệ Chuyển Luân kinh hãi nhảy lùi, lấy trường kiếm trên vách rồi quát vang :

– Té ra các người đều đã phản bội lão phu!

Bọn Trình Thắng sợ hãi quỳ xuống van lạy, vẻ mặt rất thành thực. Ma Quân hoang mang không nỡ giết hết, liền đuổi họ ra ngoài, mang theo hai tử thi.

Dao Quang không còn kẻ đoán mệnh để hóa thân, đành phải bó tay. Nếu chàng hại mệnh kẻ chưa tới số thì U Linh lệnh phù sẽ mất hiệu lực và không còn cơ hội hồi sinh nữa.

Dao Quang là người nhân hậu, công bằng, không thể vì sinh mạng của em mình mà khiến người khác chết oan. Hơn nữa, Tuấn Dương đã tận số nên chàng chẳng thể cưỡng cầu mãi được.

Dao Quang sa lệ khóc thương đứa em bạc mệnh, quyết định báo thù cho Tuấn Dương bằng cách mượn xác của gã. Chàng niệm chú trút hồn Tuấn Dương ra khỏi cơ thể.

Dao Quang chưa kịp hỏi han thì hồn Tuấn Dương đã bị ánh hào quang của U Linh Tuần Sát lệnh phù dọa khiếp, bay đi mất dạng.

Bách Biến Ma Quân đã tự băng bó xong thương tích, bước đến bên giường thăm mạch Tuấn Dương, chuẩn bị hút lấy chân nguyên.

Lão giận dữ gầm lên thất vọng vì phát hiện nạn nhân đã tuyệt khí.

Ma quân cố cứu vãn bằng cách nhét vào miệng tử thi một viên giải dược và xoa bóp khắp châu thân. Nhưng trái tim kia không hề đập trở lại.

Vệ lão quỷ chán nản gọi Trình Thắng vào, sai gã đem xác Tuấn

Dương quảng xuống sông. Lúc thi thể Tuấn Dương còn nằm vắt vẻo trên vai Trình Thắng, Dao Quang đã nhập vào. Chàng thử kiểm tra chân khí thì thấy kinh mạch thông suốt vì chất mê độc đã được Ma quân giải trừ.

Dao Quang ước lượng Tuấn Dương có đến hoa giáp công lực, lòng rất phấn khởi. Với số tu vi này, chàng tự tin mình không thua thiệt trước Thiên Vồng thư sinh hay Sầm Thu Danh. Còn việc giết Ma quân thì lại càng dễ dàng.

Trình Thắng hoàn toàn không phát ra việc hồi sinh của xác chết, lạnh lùng quảng xuống dòng sông Lạc Hà, hai gã thủ hạ của họ Trình cũng thả trôi xác Đỗ Bát và Trương Cửu.

Chờ ba gã đi khuất, Dao Quang bơi vào bờ, nhanh chóng tìm đến Lạc Dương đệ nhất lữ điểm. Lúc này đã là giữa canh ba, gã tiểu nhị ngái ngủ đón khách. Gã giật mình khi thấy chàng công tử này ướt như chuột lột, vội hỏi han :

– Chẳng lẽ quý khách bị té xuống sông?

Dao Quang gật đầu mỉm cười :

– Ta là bào huynh của vị cô nương họ Hiên Viên đang trọ ở đây. Phiên tiểu ca dẫn lên dùm.

Tuấn Dương vốn dĩ rất đẹp trai, có phong thái con nhà đại phú, nên dù y phục ướt nhem vẫn còn chút tôn quý, khiến gã tiểu nhị không dám xem thường. Gã mau mắn dẫn đường cho khách lên tầng hai.

Tuy chỉ có bốn người nhưng Tà Kiếm đã mượn trọn tám phòng của tầng lầu. Từ ngày Dao Quang thất tung, Hoắc Thái lảm lì ít nói, tính tình bẳn gắt khó chịu, chẳng muốn chung đụng với người lạ, vì gã sẽ giết ngay bất cứ ai dù chỉ là một lỗi nhỏ.

Khổ thay, Ngọc Thiên lại xinh đẹp như tiên nên chẳng nam nhân nào không bị nàng cuốn hút. Trên đường thiên lý, đã có vài chàng vương tôn công tử đa tình xem chết oan vì dám buông lời tán tỉnh Ngọc Thiên.

Hoắc Thái tôn thờ Dao Quang nên quyết không để ai xúc phạm đến người yêu của chàng.

Chính Quỷ Dao Mạc Sương còn phải sợ cái tính kỳ quặc của Tà Kiếm. Một hôm, Mạc Sương nhìn Ngọc Thiên hơi lâu, bị Hoắc Thái phát hiện.

Họ Hoắc liền gọi Quỷ Dao ra chỗ vắng và nghiêng răng kèn kẹt, lạnh lùng nói :

– Mạc Sương! Nếu nhà ngươi không giữ được lòng mình trước nhan sắc của nhị phu nhân thì đừng đi theo nữa. Lần sau ta sẽ móc mắt ngươi ra đấy.

Quỷ Dao sợ chết khiếp, hết lời thề thốt, biện bạch, và từ đó, gã không bao giờ nhìn vào mặt Ngọc Thiên nữa.

Với tính khí quyết liệt như vậy thì Tà Kiếm không thể nào hoan nghênh sự xuất hiện của Tuấn Dương. Lúc này, gã đang ngồi trên chiếc ghế để cạnh cửa phòng Ngọc Thiên. Trước mặt gã là một chiếc đôn, trên có đĩa lạc rang và vò rượu ba cân.

Từ lúc ở Vạn Thư cung về, Tà Kiếm không ngủ, có lúc gã ngồi dựa lưng vào ghế, lặng im hàng canh giờ, mắt nhắm hờ, song gã ngủ hay thức thì người ngoài không thể biết được.

Tà Kiếm cùng Quỷ Dao chia phiên bảo vệ Ngọc Thiên vào ban đêm, và đêm nay là phiên của họ Hoắc.

– Ngươi còn đến đây làm gì nữa? Hãy mau rút ngay.

Gã tiểu nhị biết mình đã bị hố khi đưa Tuấn Dương đến đây, vội len lén chuồn êm.

Tuấn Dương không hề giận dữ, mỉm cười hòa ái, vui vẻ nói :

– Ngươi hãy gọi ta là nhị công tử, nếu không sau này đại ca ta biết được sẽ trách ngươi vô lễ đấy.

Tà Kiếm rút lên :

– Kể đồn mặt như ngươi mà còn dám nhắc đến chủ nhân của ta nữa sao?

Nãy giờ Hoắc Thái luôn hạ giọng để khỏi đánh thức Ngọc Thiên.

Tuấn Dương gật gù đáp :

– Thôi được! Ta đến đây để thông báo một số tin tức về đại ca. Nay ngươi không chịu nghe thì ta đi vậy.

Hoắc Thái giật bắn mình vì mừng rỡ nhưng vẫn còn nghi hoặc :

– Ngươi nói thực chẳng?

Tuấn Dương nhăn nhó :

– Ta bị Bách Biến Ma Quân hạ độc thủ suýt chết, bị ném xuống sông Lạc Hà lạnh cóng, lại không mang vũ khí thì ngươi còn sợ cái gì nữa? Mau mời tam muội dìu ta.

Ngọc Thiên có lẽ đã thức giấc, nghe được câu nói, liền khoác thêm áo, đẩy cửa bước ra. Nàng run rẩy hỏi :

– Nhị ca! Có thực là anh biết được hạ lạc của đại ca hay không?

Tuấn Dương gật đầu :

– Tam muội! Ta đã gặp đại ca ở Trường An hồi cuối tháng tư. Đại ca đã thuyết phục được ta trở về với gia đình. Ta muốn chuộc lại lỗi lầm nên xin phép đại ca được tiếp tục ở lại Đàm gia trang, tìm cách ám toán Bách Biến Ma Quân, rồi mới đi Long Hồ sơn. Đại ca đồng ý, nhờ ta báo lại với mọi người rằng y ra quan ngoại, đến thành Lâu Lan để tìm một thanh thần kiếm, và sẽ trở về đúng ngày hội bầu Minh chủ.

Chợt có tiếng già nua ngắt ngang :

– Nói láo! Câu chuyện bịa đặt của ngươi không lừa được ai đâu.

Thần Bút Lực Sĩ và Quỷ Dao xuất hiện, mặt lạnh như tiền Tuấn Dương không hề bối rối, vòng tay chào và nói :

– Tại hạ không biết lời nói của gia huynh là thực hay hư, nhưng việc tại hạ hồi đầu hướng thiện là sự thực. Gia huynh sợ chư vị không tin nên đã cho tại hạ biết một vài bí mật của chư vị để làm chứng cứ.

Tuấn Dương quay sang truyền âm bảo Mạc Sương :

– Ngươi là kẻ có đến ba viên ngọc hành phải không?

Mạc Sương đỏ mặt gật đầu, phần nào tin tưởng Tuấn Dương, vì đây là bí mật mà chỉ có Dao Quang và Tà Kiếm biết được. Tuấn Dương lại nói với Hoắc Thái :

– Năm xưa, ngươi và Quỷ Dao mò vào hành cung của Thiên tử ở Nam Kinh, bị hai ngàn cấm vệ quân vây bắt, nhờ đại ca ta phá vây giải cứu.

Bí mật này còn kinh thiên động địa hơn, liên quan đến sự tồn vong của giòng họ Hiên Viên, thế mà Dao Quang lại nói cho Tuấn Dương biết thì đúng là chàng rất tin tưởng vào bào đệ. Tà Kiếm toát mồ hôi, vòng tay thi lễ :

– Thuộc hạ bái kiến nhị công tử.

Ngọc Thiên không biết Tuấn Dương đã nói gì với hai gã hung thần nên vẫn còn nghi ngại :

– Nhị ca! Đại ca có nhắn gì với tiểu muội hay không?

Tuấn Dương tủm tỉm đáp :

– Đại ca bảo ta sau này phải gọi tam muội là đại tẩu.

Thế là đã quá rõ, Tuấn Dương đúng là đã được Dao Quang tín nhiệm tuyệt đối. Mà Dao Quang là người thận trọng, cơ cảnh, chẳng bao giờ lầm lẫn cả. Do vậy, mọi người đều thở phào, chúc mừng Tuấn Dương hồi đầu.

Ngọc Thiên vui vẻ vì biết Dao Quang còn sống, tíu tít gọi tiểu nhị chuẩn bị phòng tắm và gọi cơm rượu.

Trong lúc Tuấn Dương tắm gội, Thần Bút nghiêm giọng bảo ba người kia :

– Chúng ta phải thận trọng đề phòng và chú tâm quan sát hành vi của Tuấn Dương. Có thể Quang nhi bị Thiên Vọng thư sinh bắt sống, dùng Nhiếp Hồn ma pháp khai thác những bí mật ấy thì sao?

Tà Kiếm hừ nhẹ :

– Hạ lão gia chớ lo! Tại hạ sẽ không rời mắt khỏi gã.

Sáng hôm sau Sư Mệnh Thần từ Tổng đàn Cái bang sang đến. Lão đã được các Chưởng môn mời làm quân sư cho liên minh Bạch đạo, nên ở chung với họ để bàn bạc kế hoạch đi Sơn Tây tìm mộ phần Côn Luân kiếm khách.

Tối qua, Thần Thông Cái nhận được một số tin tức đáng ngại ở vùng Bảo Định, quê của Túy Tây Thi Tiêu Lan Anh, do vậy, sáng nay Từ lão phải qua để báo lại cho bọn Ngọc Thiên biết.

Gặp mặt Tuấn Dương trong bàn điểm tâm, Từ Giang Hán ngỡ ngàng ngồi xuống tra hỏi :

– Mong nhị công tử giải thích vì sao lệnh huynh lại ra đi đột ngột, không một lời dặn dò khiến mọi người phải thương tâm. Đấy không phải là hành vi của một người nhân hậu như đại công tử.

Tuấn Dương lúng túng đáp :

– Ta cũng không hiểu vì sao gia huynh lại xử sự như vậy?

Từ lão nheo đôi mắt sắc sảo :

– Thế đại công tử có nói gì về thành Lâu Lan không?

Tuấn Dương gật đầu :

– Có! Đại ca bảo rằng Lâu Lan là một trong ba mươi sáu nước Tây Vực đời Hán. Dân số Lâu Lan chỉ hơn một vạn bốn ngàn người, từng là trạm trung chuyển trên con đường tơ lụa. Từ thời Tam Quốc đến đời nhà Đường, khí hậu sa mạc Đát Lã Mạc Càn nóng hằn lên, Lâu Lan từ chỗ có nhiều ao hồ biến thành vùng vùng đất khô cằn, không nước, không cây cỏ, nên bị diệt vong, thành quách bị chôn vùi dưới lớp cát vàng. Năm chục năm trước, Lư Sơn Tiên Ông đi thăm Tây Vực, tình cờ khám phá ra vị trí của phế tích này.

Sư Mệnh Thần từng nghe Dao Quang kể lại nên biết rằng Tuấn

Dương nói thực. Ông hài lòng kết luận :

– Ngay cả công phu Nhiếp Hồn cũng không moi được câu chuyện về Lâu Lan, vì có ai biết đâu mà hỏi! Do đó, lão phu tạm tin tưởng nhị công tử! Nhưng liệu công tử có tự nguyện thay lệnh huynh mà giáng ma vệ đạo hay không?

Tuấn Dương vội chính sắc đáp :

– Tại hạ nguyện kế thừa chí hướng của gia huynh, dầu chết chẳng sờn lòng.

Từ Giang Hán cười nhạt :

– Liệu các hạ có được bao nhiêu bản lĩnh mà dám đại ngôn?

Tuấn Dương vui vẻ đáp :

– Ta học lén được pho khinh công “Xúc Địa Thành Thốn” của Thiên Vồng thư sinh nên không sợ lão ta cũng như Sầm Thu Danh hay Vệ Chuyển Luân.

Từ Giang Hán mừng rỡ :

– Nếu đúng thế thì quả là đại phúc cho võ lâm, vì Thần Thông Cái đang lo lắng rằng bí kíp kia đã bị hủy hoại bởi thời gian, may ra chỉ còn thần kiếm Mạc Da.

Từ Kiếm bác ngay :

– Nhưng kiếm thuật của nhị công tử không thể sánh với đại công tử!

Thần Bút Lực Sĩ vội can gián :

– Thôi đừng tranh luận nữa! Khi có cơ hội chiến đấu mới biết thực hư!

Ông quay sang hỏi Sư Mệnh Thần :

– Từ lão đệ không đi Sơn Tây mà lại sang đây, ắt hẳn có chuyện gì phải không?

Từ lão gật đầu :

– Thưa phải! Phân đà Cái bang ở Hà Bắc đã thông báo về sự xuất hiện của một giáo phái mới có tên là Thập Đại Động Thiên, chiếm cứ ngọn núi xinh đẹp Nam Đài, thuộc dãy núi Ngũ Đài sơn. Kẻ đứng đầu Thập Đại Động Thiên là một nam nhân râu ba chòm đen nhánh, mang một chiếc mặt nạ bằng bạch ngọc mỏng. Lão tự xưng là Đông Hoa Đế Quân. Lãnh tụ thứ hai của Thập Đại Động Thiên là Tây Vương Mẫu, tuổi độ hai mươi mấy. Tuy nàng ta luôn che mặt bằng sa mỏng nhưng vẫn để lộ nhan sắc tuyệt trần. Và đệ tử Cái bang đã xác định được

nàng là Túy Tây Thi Tiêu Lan Anh.

Mọi người ồ lên. Ngọc Thiên cau mày :

– Lạ thực! Sao nhị tẩu lại tham gia vào cái trò quái gở này làm gì nhỉ!

Từ Hán Tường cười, nói tiếp :

– Dưới trướng Đông Hoa Đế Quân có hai nhân vật thành danh là Nam Đài song tiên. Họ được phong chức là Động Thiên chân khanh! Giáo phái này tuyên truyền việc tu luyện thành tiên, dạy võ, dạy cả phép phòng trong, khuyến khích việc tự do giao phối giữa các đệ tử. Vì vậy, Thập Đại Động Thiên đã thu được hàng ngàn tín đồ trong một thời gian ngắn. Trong số đó có không ít quan lại, võ tướng, quân sĩ đất Hà Bắc. Dường như Đông Hoa Đế Quân được sự hậu thuẫn của một số đại thần trong triều đình nên công khai hoạt động, quảng cáo rầm rộ.

Tuấn Dương thở dài :

– Không ngờ Đạo giáo lại bị ô danh bởi lão Đông Hoa Đế Quân giả hiệu này! Nếu cứ để Thập Đại Động Thiên bành trướng, bách tính sẽ bị lừa gạt đến tán gia bại sản, hại đến cơ đồ xã tắc. Người người lo hưởng lạc, tu tiên, chẳng chịu làm ăn thì kinh tế Trung Hoa sẽ lụn bại mất.

Tấm lòng vì nước của Tuấn Dương khiến cả nhà sửng sốt. Gã vốn là người ích kỷ, chỉ biết lo cho bản thân, sao giờ đây lại có luận điệu giống hệt Đạo Quang như vậy?

Thần Bút Lục Sĩ ướm hỏi :

– Thế Dương nhi định làm gì?

Tuấn Dương nghiêm giọng đáp :

– Chúng ta sẽ đi Ngũ Đài sơn, âm thầm tìm cách giết chết lão Đông Hoa Đế Quân kia, rồi phóng hỏa đốt sạch Đạo cung, trừ hại cho lê thứ!

Ngọc Thiên tủm tủm cười :

– Nhị ca không sợ phải đối diện với nhị tẩu hay sao?

Tuấn Dương lúng túng suy nghĩ rồi bảo Sư Mệnh Thần :

– Đúng là khó xử thật! Phiền Từ lão hóa trang dùm.

Từ Giang Hán gật đầu và nói thêm :

– Ba vị Chưởng môn Võ Đang, Hoa Sơn, Thanh Thành và Túy đạo nhân nghe nói Thập Đại Động Thiên làm ô danh Đạo giáo cũng phần nộ, định đi Hà Bắc tìm hiểu tình hình, sau đó mới sang Giang Tây. Chúng ta sẽ đồng hành với họ.

Ngọc Thiên tán thành bằng giọng ưu tư :

– Tiểu nữ cũng nóng lòng muốn đến núi Nam Đài. Vì xét về nhân cách thì Tiêu nhị tẩu không thể gia nhập giáo phái dân loạn ấy được. Có lẽ nàng đã bị cưỡng bức.

Ăn xong điểm tâm, bọn Ngọc Thiên trả phòng khách điểm, lên ngựa đi đến Tổng đàn Cái bang.

Thần Thông Cái và hai vị thần tăng đã khởi hành trước đó vài khắc, chỉ còn lại bốn gã đạo sĩ và ba gã tiểu đồng.

Tất nhiên là sự có mặt của Tuấn Dương khiến họ rất ngạc nhiên. Sư Mệnh Thần phải giải thích sơ rồi bắt tay dịch dung cho Tuấn Dương. Cách đơn giản nhất là gắn thêm râu mép, râu cằm và lông mày.

Trong lúc ấy, Ngọc Thiên được Tà Kiếm hộ tống đi mua cho Tuấn Dương vài bộ y phục. Đêm qua, gã đã phải mặc đồ áo quần của Quỷ Dao. Ngọc Thiên cũng không quên mua cho Tuấn Dương một thanh trường kiếm.

Chiều hôm ấy, đoàn người đến bờ sông Hoàng Hà. Đò ngang đã ngưng hoạt động nên bọn Ngọc Thiên phải vào trọ trong trấn Gia Kỳ.

Cơm nước xong, đám lão nhân ngồi lại nhảm nhí, bàn chuyện võ lâm. Tuấn Dương bị các Chưởng môn chất vấn về Dao Quang, vì chẳng ai tin tưởng rằng chàng lại ra đi mà không để lại lời nhắn nhủ. Lúc ấy, bọn Tà Kiếm, Quỷ Dao ở cả bên ngoài thạch động Vạn Thư cung chờ đâu xa xôi gì?

Tuấn Dương toát mồ hôi, chỉ một mực đáp rằng mình không biết tại sao. Sư Mệnh Thần lạnh lùng đe dọa :

– Bọn lão phu chẳng phải lũ trẻ con, trước sau gì cũng khám phá ra chân tướng việc này. Nếu nhị công tử man trá thì hãy trốn mau đi trước khi lộ đuôi chồn.

Tuấn Dương cười khổ, đứng lên trở về phòng riêng.

Sáng sớm, đoàn người qua sông, đến xế chiều thì đã đi được sáu chục dặm. Hoàng hôn mùa thu ảm đạm nhuộm tím những vạt rừng ngô đồng đang rụng lá, khiến lòng người thêm buồn bã. Ngọc Thiên thở dài thúc ngựa phi nhanh. Nàng đang cỡi con thần mã Ô Vân Cái Tuyết của Dao Quang nên cước lực nhanh nhẹn phi thường, bất ngờ bức xa đoàn nửa dặm.

Tà Kiếm, Quỷ Dao vội ra roi đuổi theo để bảo vệ, nhưng không sao bắt kịp.

Dao Quang trong lốt Tuấn Dương, chợt phát hiện lũ chim chiều bay lượn trên đầu những ngọn cây ở bìa rừng phía trước, dường như chúng sợ hãi điều gì đó nên không dám về tổ. Chàng kinh hãi quát vang :

– Tam muội! Coi chừng phục binh.

Và Dao Quang rời lưng ngựa, dồn lực vào đôi chân, lướt đi như cơn gió. Trong lúc cấp bách, chàng chẳng còn nghĩ đến chuyện giấu diếm, thi triển ngay pho “Khinh Yến Ngự Phong”. Mỗi cú nhảy xa đến ba trượng.

Chàng mau chóng vượt qua đôi hung thần, khiến chúng ngỡ ngàng vì pho khinh công quen thuộc, và Dao Quang đã bắt kịp Ngọc Thiên, ngay đoạn đường đáng ngờ.

Lúc này, toán quân mai phục đã ủa ra vây kín nữ nhân. Vũ khí của họ là những cây thủy ba dài và sắc bén, rất tiện lợi để tấn công một kẻ đang ngồi trên lưng ngựa.

Ngọc Thiên rút bảo kiếm chống đỡ, tình thế rất nguy ngập, vì đùi đã bị thương. Dao Quang phần nộ thi triển phép ngự kiếm, lao thẳng vào hàng ngũ bọn hắc y. Đây là chiêu “Hổ Nhập Quần Dương” trong pho Thiên Võng kiếm pháp, uy lực và tàn nhẫn tuyệt luân, chuyên để đối phó với số đông.

Luồng kiếm quang bay một vòng quanh Ngọc Thiên và tuấn mã, quét sạch tất cả mười hai gã đệ tử Thủy Ba phái, biến chúng thành những thi thể đầm máu và rừng rợn.

Bọn phía sau vẫn liều chết ập vào, đông như kiến cỏ Dao Quang không sợ cho mình, chỉ lo cho Ngọc Thiên nên chẳng dám tham chiến. Chàng vung tả thủ võ mạnh vào mông tuấn mã, con ngựa hiểu ý phóng đi như cơn lốc Nó đang đứng đầu quay lại nên hướng đi là về phía bọn Tà Kiếm.

Dao Quang tiếp tục thi triển bộ pháp “Xúc Địa Thành Thốn”, lướt quanh thân ngựa bảo vệ, đánh bật những thanh thủy ba ra, mở đường cho tuấn mã.

Bọn lão nhân dàn hàng ngang tiến lên, chặn kín quan đạo để chừa lại sinh lộ. Nếu họ đánh thẳng lên tất sẽ bị vây kín ngay.

Tà Kiếm, Quỷ Dao thì xông vào hàng ngũ bọn hắc y mà chém giết, mở đường cho Ngọc Thiên. Nhưng có vẻ như gã Tuấn Dương đáng ghét kia không cần đến họ.

Với bản lãnh khinh công, kiếm thuật khủng khiếp của mình, Tuấn Dương đã mau chóng đưa được Ngọc Thiên và tuấn mã thoát ra dễ

dàng, an toàn dừng chân lại phía sau phòng tuyến của các Chưởng môn.

Tà Kiếm, Quỷ Dao nhập vào hàng ngũ, chống trả những đợt tấn công quyết liệt của đối phương. Tuy họ chỉ có mười người, kể cả ba đạo đồng nhỏ tuổi, nhưng vẫn chặn đứng được bọn hắc y.

Phân Dao Quang lo chăm sóc vết thương cho Ngọc Thiên. Chàng điểm huyết chỉ huyết rồi xé một mảnh áo choàng Ngọc Thiên, băng bó tạm cho nàng.

Ngọc Thiên cảm động nói :

– Cảm tạ nhị ca!

Dao Quang mỉm cười dạn dò :

– Tam muội cứ ngồi yên trên lưng ngựa, ta sẽ bảo Tà Kiếm và Quỷ Dao hộ tống hiền muội rút lui trước.

Chàng cao giọng gọi :

– Hoắc Thái! Mạc Sương!

Hai gã hơi phật ý vì bị tiểu tử Tuấn Dương réo tên cồng cợm nhưng phải bỏ trận địa chạy lại. Tà Kiếm hậm hực hỏi :

– Nhị công tử có điều chi phân phó?

Dao Quang nghiêm giọng :

– Hai người mau hộ tống tam muội đi ngay. Bọn ta sẽ đoạn hậu.

Nhưng ngay lúc ấy, đường sinh lộ phía sau bị chặn đứng bởi một đạo kỵ binh đang hung hãn xông tới. Người đi đầu chính là Yên Sơn Thần Y, hóa thân của Bách Biến Ma Quân. Lão vận công quát :

– Tất cả dừng tay!

Bọn Thủy Ba phái lập tức đình thủ, phe Thần Bút rút về vây quanh Ngọc Thiên.

Linh Quang chân nhân, Chưởng môn phái Hoa Sơn nóng nảy gắt :

– Thì ra Bách Biến Ma Quân đã chịu lộ đuôi chồn.

Vệ Chuyển Luân cười lạnh :

– Các người đã biết lão phu là ai thì hãy ngoan ngoãn quy phục. Lão phu chỉ cần một lời hứa rằng ba phái Hoa Sơn, Võ Đang, Thanh Thành sẽ hợp lực cùng Giáng Ma hội tiêu diệt Quỷ giáo và Thiên Vong thư sinh.

Điều kiện này tuy bề ngoài có vẻ nhẹ nhàng nhưng thực ra là Vệ lão quỷ muốn khống chế ba phái Bạch đạo.

Vô Cấm chân nhân, Chưởng môn phái Võ Đang bình thản đáp :

– Nếu chỉ là chuyện diệt ác thì Vệ thí chủ cứ việc đi tiên phong, các phái sẽ theo cùng, hà tất phải bày ra trận mai phục này?

Vệ Chuyển Luân gần giọng :

– Lão phu biết rõ chư vị bày kế tọa sơn quan hổ đấu nên đâu đại gì mắc bẫy! Phiền ba vị Chưởng môn cho mượn đỡ lệnh phù để làm tin vậy!

Thần Bút Lực Sĩ giận dữ nói :

– Lão tướng có thể dùng số đông để uy hiếp bọn ta ư? Lũ bị thịt này làm sao cầm chân mãnh hổ được?

Bỗng năm người phía sau Ma quân ngựa cổ cười vang, rồi thúc ngựa tiến lên. Họ hất ngược nón rộng vành, để lộ những gương mặt trắng bệch như xác chết và đôi mắt hình tam giác chói lọi hào quang. Tóc họ hoa râm, chứng tỏ tuổi tác đều trên dưới thất thập.

Thần Bút Lực Sĩ nhận ra Thương Châu ngũ cương thi đất Thiểm Tây, lòng vô cùng ngao ngán. Bản lĩnh mỗi người trong họ đều ngang ngựa với các Chưởng môn. Hạ lão cố trấn tĩnh, hờ hững hỏi :

– Năm anh em người ẩn cư đã mười bốn năm, nay sao còn dấn thân vào chỗ nước đục làm gì?

Ngũ cương thi là anh em ruột mang họ Cổ, tên đặt theo thứ tự. Người lớn nhất là Cổ lão đại, tuy vai vế cao nhưng lại lùn tịt, lão oang oang đáp :

– Hạ lão nhi người già hơn ta mà còn biết vác bút tung hoành, chẳng lẽ anh em họ Cổ lại chịu chết dần trong Cương Thi cốc hay sao? Nay bọn ta luyện thành công pho Ngũ Âm Bạch Cốt trảo, quyết giương danh thiên hạ cho thỏa chí anh hùng.

Ngũ Âm Bạch Cốt trảo là tuyệt học tà môn thời Nam Tống, xuất xứ từ bí kíp Cửu Âm chân kinh. Nay anh em họ Cổ luyện thành thì quả là tai họa cho võ lâm.

Dao Quang đã nhân cơ hội hai bên đối đáp mà bàn bạc với mọi người. Vô Cấm chân nhân bước ra, nghiêm nghị nói :

– Vệ lão thí chủ! Bọn bản đạo đều là tôn sư một phái, chẳng thể dễ dàng nạp lệnh phù! Mong thí chủ hiển lộ thần công, cùng một người trong bản đạo so tài. Nếu thí chủ thắng thì ba phái mới tâm phục khẩu phục mà quy hàng.

Vệ Chuyển Luân nhắm chừng không ai trong phe đối phương xứng là địch thủ của mình nên nhận lời ngay :

– Nhất ngôn vi định! Lão phu sẽ đáp ứng điều kiện này!

Đạo Hạnh chân nhân nhấn mạnh :

– Kẻ nào nuốt lời sẽ bị lôi thần đả tử!

Ma quân rùng mình và nhớ đến cái chết của ái tử là Vệ Đắc Long, ngượng ngùng đáp :

– Lão phu là bậc anh hùng cái thế, đã hứa thì chẳng bao giờ nuốt lời cả.

Lão tung mình rời yên ngựa, hạ thân xuống mặt đường quan đạo, ngạo nghễ hỏi :

– Chẳng hay lão phu sẽ được vinh hạnh hầu tiếp vị nào đây?

Nào ngờ, chẳng ai trong số cao thủ lão thành ứng tiếng, mà lại một hán tử áo lam râu rìa xồm xoàm tuổi chưa đến ba mươi bước ra.

Dĩ nhiên Ma quân đâu có ngờ ngờ cũng không dám tin đây là Tuấn Dương, kẻ đã tuyệt khí, chết trong tay lão. Vệ Chuyển Luân nổi danh thần y, chẳng thể nào chẩn đoán sai được. Do vậy, lão lạnh lùng nói :

– Thì ra, tiểu tử Dao Quang vẫn còn sống!

Dao Quang thản nhiên xác nhận :

– Đúng vậy! Lão có sợ thì rút quân đi.

Ma Quân cười vang :

– Phế ngôn! Lão phu nào có xem Lư Sơn kiếm pháp ra gì?

Dao Quang lặng lẽ rút kiếm, chậm rãi nện gót bước về phía kẻ thù. Vệ Chuyển Luân tuy nói vậy nhưng cũng chẳng dám khinh thường đệ tử của Tiên ông, cử trường kiếm nghiêm trang chờ đợi. Lão cao tuổi hơn nên không thể xuất thủ trước được.

Khi còn cách lão ác ma một trượng, Dao Quang dồn hết công lực vào chiêu “Tây Xung Công Vụ” trong Lư Sơn kiếm pháp, chân thi triển bộ pháp “Xúc Địa Thành Thốn”. Hai tuyệt học hãn thế này phối hợp lại khiến đòn tấn công càng bội phần lạng lẽ.

Trong chớp mắt, Dao Quang đã tiếp cận mục tiêu, kiếm kinh lạnh lẽo, làm rợn da thịt Vệ Chuyển Luân. Ma Quân không thể tránh né, đành nghiêng răng đối đòn, bằng chiêu “Hàn Tinh Thủy Nguyệt”, trong pho Lưu Tinh kiếm pháp, lòng lão vô cùng khiếp sợ vì nhận ra thân pháp “Xúc Địa Thành Thốn” của Thiên Vọng thư sinh. Lão đã đại bại dưới tay Thành Tu Ý cũng vì thân pháp quý mị này.

Hai thanh kiếm chạm nhau chát chúa và Bách Biến Ma Quân thét lên đau đớn, văng ngược về phía sau. Lão mặc bảo y nên ngực bụng vẹn toàn, nhưng gương mặt đẹp đã bị mũi kiếm vạch nát.

Hai mắt lão ma vẫn còn nguyên, song phần còn lại của diện mục lôi lõm, bấy nhầy và đầy máu.

Công lực của Tuấn Dương nhờ tà công mà có đến tròn hoa giáp, còn cao hơn Ma quân nửa bậc. Vì vậy, với trình độ kiếm thuật của Dao Quang thì lão ta chẳng có cơ may toàn mạng.

Chàng đã quyết giết họ Vệ nên không để lão mở miệng cầu hòa, dùng phép khoái kiếm tấn công như vũ bão. Thiên Võng kiếm pháp xuất xứ từ Lưu Tinh kiếm nên Dao Quang biết rõ từng kiếm thức của Ma quân. Chàng lạnh lùng, từ tốn rạch từng nhát kiếm lên hai tay và đùi họ Vệ, biến lão thành con người máu.

Ma quân tuyệt vọng dùng đến Vô Tướng thần chỉ nhưng cũng vô ích. Lão đã mấy lần quát gọi Thương Châu ngũ cương thi hỗ trợ, nhưng chẳng hiểu sao năm lão quái vật này không hề động dậy.

Đến chiều thứ ba mươi, Dao Quang thọc kiếm vào yết hầu lão ác ma, kết liễu một đại họa cho võ lâm.

Bọn Ngọc Thiên chết sống nhìn cái cách lau kiếm lên áo nạn nhân rồi tra vào vỏ, lòng bàng hoàng tưởng như mộng thực lẫn lộn. Dao Quang có thói quen lau một mặt kiếm ba lần, mặt kia bốn lần, và đút vào vỏ bên hông rất chính xác, dù không hề nhìn hay giữ lấy bao kiếm.

Vô Cẩm chân nhân cao giọng nói với anh em họ Cổ :

– Nay Ma quân đã chết, không hiểu chư vị có giữ lời giao kết hay không?

Cổ lão đại gật đầu :

– Tất nhiên là bọn lão phu sẽ lui binh! Nhưng xin hỏi tiểu tử kia học pho thân pháp “Xúc Địa Thành Thốn” ở đâu vậy?

Từ Giang Hán thông minh tuyệt thế. Thầm đoán ra việc Thương Châu ngũ cương thi là người được Thiên Võng thư sinh cử đến Giáng Ma hội để giám sát Vệ Chuyển Luân. Ông cười khà khà đáp thay Vô Cẩm :

– Ngũ vị hãy về báo lại với Thiên Võng thư sinh rằng Côn Luân kiếm khách đã có truyền nhân. Lão ta khôn hồn thì phế bỏ dã tâm bá chủ đi thôi.

Anh em họ Cổ ngượng ngùng ra hiệu rút quân. Họ quá khiếp sợ bản lĩnh của Dao Quang nên chẳng dại gì gây sự. Tất nhiên, họ mang cả xác Bách Biến Ma Quân đi luôn. Xác chết thì chả có giá trị gì nhưng tám bảo y trên người lão thì rất quý giá.

Phe địch đi rồi, Đạo Hạnh chân nhân hòa nhã hỏi :

– Chẳng hay nhị công tử học những chiêu Lư Sơn kiếm pháp kia từ đâu vậy?

Dao Quang đáp :

– Gia huynh đã để lại kiếm phổ cho tại hạ.

Thần Bút Lục Sĩ cười nhạt :

– Chỉ trong vài tháng mà người tu luyện đến mức hoàn thiện như vậy, thì quả là khó tin. Quang nhi từng kể y đã luyện chiên “Tây Xung Công Vụ” kia suốt bảy tháng trời mới xong.

Dao Quang bí thế, giả vờ giận dữ :

– Lão có tin hay không cũng mặc!

Chàng bước về phía Ngọc Thiên, đưa tay bông nàng rồi lướt đi. Mỹ nhân bị thương nên không thể cỡi ngựa được.

Trời đã sẩm tối, mọi người vội vã tìm lại ngựa đuổi theo Dao Quang.

Cuối giờ Dậu, đoàn người đến trấn Linh Tuyền, vào khách sạn nghỉ ngơi.

Tối hôm ấy, Thần Bút Lục Sĩ rủ Dao Quang ra vườn uống rượu thưởng trăng. Trừ ba gã đạo đồng còn tất cả đều có mặt.

Ngọc Thiên vui vẻ nâng chén :

– Tiểu muội xin mời nhị ca một chung.

Dao Quang mỉm cười uống cạn. Chợt chàng phát hiện ra mình bị hạ độc, chân khí bế tắc, tứ chi mềm nhũn. Đây là loại Nhuyễn Cân tán của giới Hắc đạo mà Tà Kiếm luôn mang theo bên mình.

Dao Quang thở dài nói :

– Vì sao các người lại đối xử với ta như vậy?

Ngọc Thiên bật khóc :

– Tiểu muội không chịu đựng nổi nữa? Phải chăng nhị ca là nội gián của Thiên Võng thư sinh? Phải chăng lão họ Thành đã bắt được đại ca, dùng tà công khai thác sở học?

Tà Kiếm rít lên :

– Dù người có là bào đệ của công tử thì ta cũng chẳng hề chùn tay. Nếu người không khai thực thì ta sẽ dùng đến những thủ thuật tra tấn man rợ nhất.

Sư Mệnh Thần tiếp lời gã :

– Lão phu đoán rằng Thiên Võng thư sinh thông minh xuất chúng,

kiến thức như biển, tất sẽ có thủ đoạn phi thường để khống chế tâm thức Dao Quang. Do vậy, gã Tuấn Dương mới biết được những bí mật và võ công của y, Thành Tu Ý dùng Tuấn Dương để lôi kéo các phái tiêu diệt Quỷ giáo, và không chừng còn có dã tâm thu tóm tài sản khổng lồ của họ.

Hiên Viên Dao Quang dở khóc dở cười, biết mình không thể giấu diếm mãi. Chàng thở dài nói :

– Tại hạ đồng ý khai ra sự thật, nhưng trước tiên chỉ với mình tam muội mà thôi. Chỉ có nàng mới hiểu được ẩn tình này.

Tà Kiếm bác ngay :

– Không được! Ta không thể giao phó nhị phu nhân cho người được.

Đối với gã thì Ngọc Thiên đã là vợ của Dao Quang nên xưng hô như thế.

Dao Quang mỉm cười :

– Có mặt người cũng tốt!

Hoắc Thái liền bế xốc Dao Quang lên, đưa vào phòng. Ngọc Thiên cũng tập tễnh theo sau.

Đến nơi, họ Hoắc đặt tù nhân lên ghế dựa, rút kiếm kê vào cổ rồi nạt :

– Nói mau!

Ngọc Thiên ngồi đối diện, nhìn Dao Quang với ánh mắt đầy lo sợ. Nàng sợ Tuấn Dương bảo rằng Dao Quang đã chết.

Dao Quang nghiêm giọng :

– Ta là Dao Quang đây. Thiên muội có nhớ quyển sách U Linh Quỷ Tạng không?

Ngọc Thiên rung mình vì một ý niệm tuyệt vọng, ngơ ngẩn gật đầu.

Dao Quang nói tiếp :

– Ngày ấy, ta tìm được con đường bí mật để vào Vạn Thư cung. Nhưng chẳng may một cơn địa chấn đã làm đất đá sập xuống, bít mất lối ra. Hai tháng sau, ta biết mình sắp chết đói nên phải dùng đến phép Chiêu Hồn Bảo Mệnh trong Quỷ Tạng. Ta tự sát rồi xuất hồn để thoát khỏi thạch động, tìm về với người thân. Lần trước ta đã nhập vào Đào Hoa công tử để giết Đại Thủ Quái Tẩu. Còn bây giờ ta mượn xác nhị đệ, vì y bị Bách Biến Ma Quân ám hại ở Lạc Dương.

Ngọc Thiên thảng thốt hỏi :

– Quả có chuyện ấy sao? Tiểu muội không sao tin được!

Tà Kiếm bực bội mắng :

– Người nói nhăng nói cuội gì thế?

Dao Quang cười buồn :

– Thôi được! Ta sẽ xuất hồn khỏi xác Tuấn Dương để chứng minh sự thực.

Thân hình chàng bỗng ngã vật xuống sàn nhà vì chẳng còn chút sinh khí nào. Hoắc Thái vội thăm mạch, nghe nhịp tim và gọi vang. Bọn lão nhân ập vào, ngơ ngác chẳng hiểu gì cả.

Ngọc Thiên vừa khóc vừa nói :

– Y bảo mình là hồn ma của Dao Quang đang mượn xác Tuấn Dương. Để chứng minh nên y đã xuất hồn.

Các Chưởng môn ngồi xuống xem xét, cùng xác nhận rằng đây là một tử thi.

Túy đạo nhân tinh thông Đạo tạng, giỏi nghề trấn yểm nên tin ngay việc lạ này. Lão dụ giọng gọi :

– Quang nhi! Bọn lão phu đã tin rồi! Người hãy nhập hồn trở lại đi!

Lão vừa nói xong thì xác Tuấn Dương động đậy, mở mắt nhìn mọi người, mỉm cười và nói :

– Hoắc Thái! Người còn chưa chịu cho ta uống thuốc giải sao?

Sáng hôm sau, đoàn người lại tiếp tục khởi hành ngược Bắc. Nhưng lần này bầu không khí đã khác hẳn, ai nấy đều cười nói huyền thoại, vô cùng vui vẻ. Câu chuyện thần kỳ của Dao Quang là đề tài hấp dẫn khiến mọi người bàn bạc mãi mà không biết chán.

Thần Bút Lực Sĩ cười vang :

– Chuyện hoang đường này mai sau sẽ làm rối trí những người chép sử võ lâm. Chắc họ sẽ phải cười nhạo báng việc Lư Sơn Kỳ Hiệp mượn xác hoàn hồn.

Linh Quang chân nhân nghiêm giọng :

– Cả Phật giáo lẫn Đạo giáo đều có nói về Âm phủ và ma quỷ. Ngàn vạn bách tính Trung Hoa cũng tin việc ấy, thì sao lại phải gạt bỏ chuyện thần quái khỏi lịch sử võ lâm?

Cuối tháng bảy, đoàn người đến thành Bảo Định. Tà Kiếm, Quỷ Dao được lệnh dò xét Tiêu gia trang ở cửa đông thành, phát hiện nơi này đã đổi chủ. Nghe nói Tiêu lão thái chết đã nửa năm, còn Túy Tây Thi sau khi bán nhà bỏ đi đâu không rõ.

Tin thứ hai có vẻ vui hơn, đó là việc Đông Hoa Đế Quân sẽ giá lâm Bảo Định, đăng đàn thuyết pháp hoằng dương Đạo giáo, vào sáng ngày đầu tháng tám.

Bọn Dao Quang mừng rỡ, quyết định sẽ tiêu diệt lão yêu đạo trước mặt bách tính.

Nhưng đến chiều, đệ tử Cái bang báo rằng Đông Hoa Đế Quân và Tây Vương Mẫu đã có mặt trong thành Bảo Định, mang theo đến năm mươi vệ sĩ. Họ được tri huyện Bảo Định xem như thượng khách, bố trí ở Dịch xá. Và ngày mai, buổi thuyết pháp sẽ được quan quân triều đình bảo vệ cẩn mật, vì có cả Tri phủ Hà Bắc dự thính.

Vô Cấm chân nhân thở dài ngao ngán :

– Có lẽ chúng ta phải chờ lão Yêu Đạo kia lên đường về núi rồi sẽ chặn đường tấn công. Bần đạo không tiếc mạng mình nhưng chỉ sợ liên lụy đến môn phái.

Quả đúng như vậy vì chắc chắn họ sẽ phải đụng độ với quan quân, và kiếm pháp của phái Võ Đang thì rất dễ bị nhận ra.

Túy đạo nhân cười khà khà :

– Có khó gì đâu! Chúng ta chỉ cần sai Quang nhi nhập vào xác lão rồi tự bêu xấu trước mấy ngàn người là xóa sổ được Thập Đại Động Thiên thôi.

Mọi người phá lên cười vì những ý nghĩ khôi hài, tán thành cao kiến của lão đạo sĩ say.

Theo kế hoạch, cuối canh hai, Dao Quang xuất hồn tìm đến tịnh xá.

Bảo Định nằm trên đường trục chính bắc nam nên cực kỳ phồn thịnh sầm uất. Do vậy, Dịch xá của thành cũng rất khang trang, rộng rãi, có đến mấy chục phòng.

Dịch xá là hình thức quán trọ cổ xưa nhất Trung Hoa. Cách xây dựng của nó đã trở thành kiểu mẫu sau này của lữ điểm. Nghĩa là phòng ốc nằm ở bên cạnh vây lấy sân gạch ở giữa, phía sau các phòng là vườn hoa và chuồng ngựa.

Dao Quang đang phân vân không biết phải tìm Đông Hoa Đế Quân ở đâu thì nhìn thấy hai nữ tỳ hộ tống một nữ nhân mặt che sa mỏng. Ba người này từ một phòng trong dãy hướng Bắc đi ra và gõ cửa phòng góc Tây bắc. Tim chàng đập thành thịch vì nhận ra vóc dáng quen thuộc của Túy Tây Thi Tiêu Lan Anh.

Dao Quang lướt đến đứng sau lưng người ngọc, xúc động vì mùi nước hoa ngày nào. Tiêu Lan Anh có thói quen dùng tinh dầu của hoa Bạch

Ngọc Lan, thoang thoảng nhưng nồng thắm.

Từ trong phòng có tiếng người vọng ra :

– Vương Mẫu cứ vào! Bồn Đế quân không cài then cửa.

Hai ả tiểu tỳ nghiêng mình chào rồi lui gót, để mình Túy Tây Thi vào phòng. Nàng cài then cẩn thận rồi hồi hải bước mau về phía người mang mặt nạ ngọc, đạo bào trắng thêu hình bát quái, đang ngồi tĩnh tọa trên giường bát bửu.

Dao Quang giật mình khi thấy Túy Tây Thi quỳ sụp xuống cạnh giường, run rẩy van xin :

– Mong Đế quân ban cho thiếp Tiên đan. Thiếp không thể chờ đợi thêm nữa.

Dưới ánh sáng của giá nến, Dao Quang nhận ra mắt nàng đại đi, đồng tử giãn to, mặt đầy vẻ mê muội và khao khát. Chàng tinh thông y lý nên hiểu ngay rằng Tiêu Lan Anh đã bị đầu độc bởi nhựa của cây Anh Túc, trồng ở biên giới Vân Nam Miến Điện.

Lúc này, Đông Hoa Đế Quân đã lấy ra hai viên dược màu trắng đục nhỏ bằng hạt đậu đen. Lão không trao cho Túy Tây Thi mà lại để trên lòng bàn tay và nhìn nàng như chờ đợi.

Tiêu Lan Anh hiểu ý lão, lập tức thoát y, phơi bày trọn vẹn thân hình kiều diễm, mượt mà. Nàng trườn lên giường, đưa tay nhón lấy một viên bỏ vào miệng, và nuốt viên thứ hai cho Đế quân.

Chỉ lát sau, đôi mắt Túy Tây Thi rực sáng vẻ tà mị, nàng hung hãn lột chiếc mặt nạ ngọc trên mặt Đế quân, để lộ một dung mạo thô kệch xấu xí.

Trong lúc lão yêu đạo môn trốn đôi tuyết lê khêu gợi, Tiêu Lan Anh háo hức cởi y phục của lão ra. Tuy Dao Quang đang chưa xót cho sự bất lực của mình, nhưng cũng phát hiện ra một mảnh kim loại đen sì hình bát giác treo lủng lẳng trước ngực Đế quân, vật này tỏa hào quang như U Linh Tuần Sát lệnh phù của chàng vậy. Dao Quang đã biết vì sao mình không thể chiếm được xác của lão.

May thay, Túy Tây Thi cảm thấy mảnh bát quái kia cản trở việc ái ân nên đã tháo khỏi cổ Đế quân, đặt lên đầu giường.

Dao Quang mừng rỡ thừa niệm chú, quả nhiên hồn Đông Hoa Đế Quân lìa khỏi xác. Cũng như Tuấn Dương, lão bị ánh hào quang chói lọi của U Linh Lệnh Phù dọa khiếp, vội bay đi mất.

Ở đây, Dao Quang lập tức nhập vào xác lão cố xô thân hình nóng bỏng của Túy Tây Thi ra. Tất nhiên chàng không dám mạnh bạo, chỉ

nhẹ nhàng gỡ vòng tay bạch tuộc. Chợt Dao Quang nghe lửa dục bốc lên ngùn ngụt, hiểu rằng viên thuốc màu trắng kia còn có chứa cả xuân dược. Chính vì thế mà Túy Tây Thi mới lả lơi dâm dăng như vậy.

Nàng đã bị kích thích cao độ, mắt đỏ ngầu, miệng luôn van xin một cuộc mây mưa. Tiêu Lan Anh ghì chặt đầu Dao Quang vào ngực mình, khiến chàng chẳng còn có thể trấn áp dục hỏa được nữa.

Hai thân hình quấn quít lấy nhau, rên xiết trong cuộc giao hoan nồng nhiệt đến điên cuồng.

Cuối canh ba, dục lực tan hết, Túy Tây Thi kiệt sức ngủ vùi. Dao Quang chưa xót nhìn gương mặt xinh đẹp của người thiếu phụ bạc mệnh mà mình đã một thời thâm yêu dấu. Chàng kéo chăn đắp kín thân hình ngà ngọc, cầm mảnh kim loại bên cạnh lên xem thử, vật này có lẽ được làm bằng đồng đen, lớn hơn bàn tay người, mặt khắc tám quẻ, mặt kia chi chít những chữ lạ mắt, có lẽ là Giáp Cốt văn tự.

Dao Quang suy nghĩ một lúc, đi ra vườn hoa, ấn mảnh bát quái phù lún sâu xuống đất mềm. Sau đó chàng trở lại phòng, nằm thao thức nghĩ cách khử độc cho Tiêu Lan Anh. Chàng có thể tìm ra được phương thuốc nhưng lại không biết phải thu xếp cuộc đời nàng của nàng thế nào.

Dao Quang thở dài cố dỗ giấc ngủ, mờ sáng đã bị hai ả tiểu tỳ gõ cửa đánh thức dậy. Chàng mang mặt nạ rồi lay gọi Túy Tây Thi. Nàng ngái ngủ mặc lại y phục, mặt đỏ bừng vì hổ thẹn. Nhưng Dao Quang đã phát hiện ánh mắt thù hận và tuyệt vọng len lén liếc mình. Chàng dịu giọng bảo :

– Ta sẽ giải phóng nàng khỏi sự lệ thuộc Tiên đan, và cho phép nàng ly khai Thập Đại Động Thiên.

Tiêu Lan Anh không tin nên sợ hãi đáp :

– Đế quân chẳng cần phải thử lòng thiếp làm gì!

Nói xong, nàng ủ rũ trở về phòng thay y phục, chuẩn bị theo Đông Hoa Đế Quân đến quảng trường phía Đông thành, dâng đàn thuyết pháp.

Dao Quang cho ả nữ tỳ vào, nhận lấy khăn và thau nước nóng rửa mặt.

Chàng bảo ả lui ra rồi mở bọc hành lý của Đế quân xem thử. Ngoài những bộ đạo bào trắng gấm sang trọng, còn có túi tua nhỏ trong chứa xấp ngân phiếu dày cộm và một quyển sách, bìa đề sáu chữ Hoan Lạc

chân kinh thượng tập.

Dao Quang xem qua phần võ học, đến cuối kinh thì tìm thấy toa thuốc bào chế Tiên đan. Quả nhiên, nguyên liệu chính của nó là nhựa trái Anh Túc. Nhưng trang bên cạnh lại có cả một toa giải độc, nghĩa là Đế quân chỉ sử dụng Tiên đan như một phương tiện tạo hưng phấn trong phòng the chứ chẳng đại gì mà tự đầu độc mình.

Toa bào chế không có vị xuân dược, vậy là hai viên Tiên đan đem qua là loại đặc biệt dành riêng cho Đế quân và Lan Anh.

Trang cuối cùng là thư danh Hoan Lạc Thần Quân Tề Vĩnh Nguyệt. Cái tên này khiến Dao Quang thở dài, nhớ lại một thời kỳ đen tối của võ lâm hơn hai mươi năm trước.

Ngày ấy Tề Vĩnh Nguyệt thống lĩnh Hoan Lạc giáo bành trướng khắp Hoa Bắc. Còn Bách Biến Ma Quân hùng cứ đất phương Nam. Sau khi Vệ Chuyển Luân bị Lư Sơn Tiên Ông tiêu diệt, các phái Bạch đạo cùng quân triều đình tiến công vào sào huyệt Hoan Lạc giáo ở Sơn Đông, xóa bỏ tà giáo này nhưng không giết được Hoan Lạc Thần Quân. Họ Tề ẩn mặt bấy nhiêu năm, không ngờ lại xuất hiện dưới chiêu bài Thập Đại Động Thiên.

Dao Quang biết chắc Đông Hoa Đế Quân chẳng phải là Hoan Lạc Thần Quân, vì Tề Vĩnh Nguyệt có thân hình khô vôi, cao hơn người thường cả một cái đầu. Như vậy Đông Hoa Đế Quân chỉ là tay sai, hoặc truyền nhân của họ Tề.

Chàng miên man suy nghĩ, lấy bộ đạo bào màu vàng để mặc. Tình cờ trong ấy lại rơi ra một phong thư. Đây chính là mật hàm của quan Thái sư đương triều gửi cho các quan phủ địa phương, yêu cầu họ tạo điều kiện, giúp đỡ lão Đông Hoa Đế Quân phương lộ khá trong việc hoẵng dương giáo phái Thập Đại Động Thiên.

Lão gian thần Hứa Xuân Kim hiện đang được Thiên tử sủng ái, nắm hết bính quyền của triều đình, nên bức thư của lão cũng có uy lực không thua gì thánh chỉ.

Dao Quang vội mặc áo, nhét cả đạo mật hàm vào túi ngân phiếu rồi đi ra ngoài, bảo ả tỳ nữ gọi Túy Tây Thi.

Lát sau Tiêu nương sang đến, sủng sính trong bộ xiêm y rực rỡ màu hồng nhạt, tóc bới cao cài đầy châu ngọc, mặt che sa mỏng.

Dao Quang cho ả nữ tỳ lui ra, rồi nắm tay Tiêu Lan Anh đến ngồi xuống thành giường. Chàng nghiêm giọng :

– Anh muội! Thời gian quá cấp bách nên ta không thể giải thích rõ

ràng. Nàng chỉ việc nghe theo và thực hiện, không được thắc mắc, nghi ngờ gì cả.

Túy Tây Thi ngờ ngàng gật đầu. Dao Quang mở túi lụa, lấy quyển Hoan Lạc chân kinh ra, giở đến trang có toa thuốc và nói :

– Đây chính là dược phương giải trừ chất độc của Tiên đan. Nàng cứ theo đây mà uống độ ba chục thang là thoát nạn.

Chàng lại đưa cả túi lụa :

– Trong này có số ngân phiếu trị giá độ vạn lượng vàng, nàng hãy giữ lấy làm vốn. Lát nữa, nàng nhớ mang theo một bộ y phục giản dị, khi lên kiệu thì thay vào. Lúc đến nơi thuyết pháp, nàng không được xuống kiệu, chờ Ngọc Thiên đến đón.

Nghe nhắc đến Ngọc Thiên, Túy Tây Thi càng hoang mang chẳng hiểu gì cả, tròn mắt nhìn Dao Quang. Chàng thở dài bảo :

– Ngu ca là Dao Quang đây. Ta đã dùng U Linh quỷ pháp nhập vào xác Đông Hoa Đế Quân.

Để làm tin, chàng khẽ ngâm bài Tây Thi Thạch của Lâu Dinh.

“Tây Thi tích nhật hoàn sa tân

Thạch tượng thanh đài sâu sát nhân.

Nhất khứ Cô Tô bất phục phảng

Ngạn bàng Đào Lý vị thùy xuân?”

Dịch thơ :

“Ngày trước Tây Thi giặt bến này

Giờ rêu in đá nào người thay.

Cô Tô một chuyến đi đi biệt”

Bài thơ này Dao Quang đã từng ngâm tặng Tiêu Lan Anh lúc còn ở thành Thạch gia trang. Khi ấy, Dao Quang ngà say nên ánh mắt chan chứa tình ý, khiến mỹ nhân xao xuyến đến tận đáy lòng, và chẳng bao giờ quên được.

Kỷ niệm xưa sống lại, Tiêu Lan Anh biết chàng nói thực liền ôm chầm lấy Dao Quang mà khóc vui :

– Quang ca! Nay chàng đã thác thì thiếp cũng chẳng sống làm gì nữa!

Dao Quang mỉm cười :

– Ta đã chết thực đâu? Sau đại hội võ lâm ta sẽ hồi sinh cùng nàng sống đến bạc đầu!

Lan Anh sửng sốt, lặng người một lúc rồi lại nghẹn ngào :

– Nhưng thiếp đã là hoa tàn nhụy rữa, mặt mũi nào hầu hạ đại ca nữa. Vả lại, bia miệng thế gian sẽ chê cười chúng ta.

Dao Quang thì thầm :

– Đêm qua nàng chẳng đã trao thân cho ta rồi đấy sao? Còn chuyện dư luận thì ta chẳng để ý đến, dầu sao nhị đệ cũng đã chết rồi. Chúng ta sẽ tìm chốn non xanh nước biếc mà ẩn cư, xa lánh cuộc đời ô trọc này.

Túy Tây Thi hổ thẹn :

– Té ra chàng đã mượn xác lão Đế quân kia mà ức hiếp thiếp đấy ư?

Chợt có tiếng ả nữ tỳ gõ cửa mời hai người ăn điểm tâm. Dao Quang bảo y thị bưng vào.

Trong lúc ăn, Dao Quang hỏi Tiêu Lan Anh :

– Anh muội có biết rõ lai lịch của Đông Hoa Đế Quân hay không? Và sau lưng lão ta còn nhân vật nào hậu thuẫn?

Túy Tây Thi đáp :

– Nửa năm trước, gia mẫu tạ thế, thiếp liền bán nhà, lên đường đi Giang Tây. Lão Phương Lộ Khả đã bắt cóc thiếp đem về núi Nam Đài đầu độc bằng những viên thuốc gây nghiện. Theo thiếp được biết thì lão Đông Hoa Đế Quân này chính là sư huynh của Nam Đài song tiên. Lão ta đã hạ độc Song tiên để khống chế. Trong thời gian ở núi Nam Đài, thiếp từng thấy một lão già áo đen, thân hình cao lớn đến bàn bạc với Đế quân. Phương Lộ Khả gọi lão hắc y kia là Tề đại ca và đối xử cực kỳ cung kính.

Dao Quang thở dài :

– Đúng như ta dự đoán! Lão áo đen ấy chính là Hoan Lạc Thần Quân Tề Vĩnh Nguyệt.

Giữa giờ Thìn, hai chiếc kiệu và năm mươi gã giáo chúng Thập Đại Động Thiên đưa Đông Hoa Đế Quân và Tây Vương Mẫu đến mảnh đất rộng phía Đông thành, trước mặt doanh trại quân triều đình thành Bảo Định. Đây là nơi điểm binh nên rộng đến vài chục mẫu, chứa được mấy vạn người.

Hiện giờ, có đến năm sáu chục ngàn người dân trong thành đang nóng lòng được nghe Đông Hoa Đế Quân thuyết pháp.

Giảng đàn là một tháp gỗ cao hơn trượng, nằm giữa quảng trường.

Chung quanh đàn có một vòng tròn tạo thành bởi những chiếc ghế dựa dành cho quan lại và thân hào nhân sĩ địa phương, còn bách tính thì phải đứng.

Người tổ chức thuyết giáo này quả là có óc thẩm mỹ, vì đã căng dây lụa tạo thành một hình bát quái chia khách dự khán thành tám khối người cách nhau bởi một lối đi rộng sáu bước chân. Trên những lối đi này, đám quân sĩ triều đình dựng giáo đứng nghiêm trang để giữ gìn trật tự.

Nhưng gương giáo chẳng thể cấm mọi người xì xầm khi thấy chỉ mình Đông Hoa Đế Quân và bọn cận vệ bước vào. Bọn nam nhân đến đây một phần cũng vì ngưỡng mộ nhan sắc khuynh thành của Tây Vương Mẫu. Họ đã nghe đồn đại rằng Tây Vương Mẫu thường mặc áo the mỏng, và thân hình nõn nà, kêu gọi của bà dù ẩn hiện thấp thoáng cũng đủ làm đôi mắt bọn đàn ông phải nổ đom đóm.

Đông Hoa Đế Quân chậm rãi đi xuyên qua hai khối người, miệng cười tươi, tay vẫy chào bách tính. Không ai để ý thấy rằng lão ta đã chép miệng nói gì đó với một hán tử áo xanh có chiếc miệng rộng quá khổ, đứng sát dây lụa. Lát sau, hán tử này len qua đám đông, đi ngược ra ngoài.

Vào đến chân giảng đàn, Đế quân quay lại, đặt một tay lên ngực cúi chào các vị tai to mặt lớn trên hàng ghế, rồi bốc thẳng lên cao, nhẹ nhàng đáp xuống sân đàn gỗ. Khinh công tuyệt thế của lão được bách tính hoan hô vang dội.

Trên pháp đàn có chiếc bàn thấp đặt lư hương, hai bên là giá kiếm và phát trần, tất nhiên có cả khay trà để Đế quân thấm giọng khi khô cổ.

Đông Hoa Đế Quân bật hỏa tập đốt ba nén nhang cắm vào lò, vái lạy rồi bắt đầu cuộc thuyết pháp. Giọng lão ta sang sảng như chuông đồng, vang xa đến tận tai người đứng ngoài cùng :

– Hỡi bách tính thành Bảo Định, bản đạo thừa lệnh Thái sư thành lập giáo phái Thập Đại Động Thiên, là để đem lại cho lê thứ khắp thiên hạ một cuộc sống vui vẻ và hạnh phúc. Nay khí số triều Minh đã hết, giang sơn sẽ đổi chủ, mọi người hãy chuẩn bị chờ ngày. Hứa thái sư phát cờ khởi nghĩa!

Bách tính bàng hoàng đứng im thín thít, còn Tri phủ Hà Bắc, Tri huyện Bảo Định vào bọn quan lại địa phương thì sợ đến mất mặt. Lão Tri phủ đứng lên quát lớn :

– Quân đâu! Mau bắt tên yêu đạo phản loạn kia!

Lúc này Dao Quang đã xuất hồn ra khỏi xác Phương Khả Lộ, và niệm chú gọi hồn lão ta về. Chàng mau chóng rời khỏi pháp đàn, ra ngoài tìm bọn Ngọc Thiên.

Trong khi ấy, lão Đông Hoa Đế Quân đã hoàn hồn, đứng lên, ngơ ngác nhìn cảnh quan quân đang tấn công đám giáo chúng dưới chân đàn. Còn bách tính thì bỏ chạy tán loạn, chẳng dám ở lại để bị vạ lây.

Tuy không hiểu gì cả nhưng Phương Khả Lộ cũng vì bản năng cầu sinh mà chụp lấy trường kiếm, nhảy xuống đất phá vây đào tẩu. Võ công lão rất cao cường nên đám binh lính tầm thường kia không sao cản nổi.

Dao Quang đã tìm được người nhà nhưng không thấy Túy Tây Thi đâu cả. Họ đang đi về khách điểm, gương mặt lộ vẻ lo lắng.

Dao Quang hiểu rằng họ không tìm được Tiêu Lan Anh. Chàng về phòng trước, nhập hồn vào xác Tuấn Dương, ngồi chờ đợi.

Khi Ngọc Thiên và những người kia lên đến, chàng bước ra hỏi ngay :

– Thiên muội! Lan Anh đâu?

Ngọc Thiên buồn bã đưa cho chàng xem một mảnh khăn có những chữ viết bằng máu.

“Đại ca nhã giám!

Dù đại ca có lòng thương tưởng nhưng tiểu muội chẳng thể nào làm hại thanh danh sự nghiệp của một bậc anh hùng cái thế được. Tiểu muội sẽ xuống tóc nương nhờ cửa Phật, sớm tối kệ kinh cầu phúc cho đại ca và Thiên muội!”

Dao Quang đứng lặng người cảm thương cho số phận bạc bèo của người đàn bà được trời ban cho sắc đẹp nhưng lại lắm truân chuyên.